

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614077872/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

dog sandt, Diamanterne ere ikke mine, derfor kan jeg ikke slaae en Skilling af.« — »Men du veed jo, at jeg ingen Penge har.« — »Vil Herren kiøbe Smykket, saa skaffer jeg Penge,« sagde Salomon. — »Jeg veed nok, at du bedrager mig, Salomon, men ligegodt; skriv det kun paa Røgningen med det Øvrige!« — »Ja gjerne! Herren bør ogsaa give mig Noget at fortiene, eftersom jeg i disse Dage har viist Dem en stor Tieneste.« — »Hvilken Tieneste, Salomon?« — »Eil Borgerskabet i S. havde jo i Sinde at klage til Starosten, fordi Herren ved sin Forklædning drillede og gjorde Nar af Byen, som de sagde; den Klage har jeg forhindret.« — »Det er Skade Salomon,« sagde Casimir leende, »thi den var bleven fortræffelig.«

»Hvad er det for en Klage?« spurgte Starosten, der pludselig traadte frem af en Buegang. — »Ak, det var kun Spøg, Excellence! og den halve By har glædet sig derover.« — »Hvorover har Byen glædet sig?« — »Ak, den unge Herre er fuld af Løier og Indfald og allehaande lystige Opfindelser, Deres Excellence!« — »Endnu engang, hvorover vilde Borgerskabet klage?« — »Ak, vi have selv ikke været bedre i vor Tid, Deres Excellence!« — »Nu fortæller han Sammenhængen, Salomon, og det paa Øieblikket, forstaaer han mig?« — Salomon kastede da først et frygtsomt Blik paa Casimir, hvorved han syntes at trygle om Tilgivelse, derpaa fortalte han det hele Indtog, som han selv havde seet det. — »Det er godt,« sagde Starosten, efterat han tilsyneladende ligegyldig havde hørt paa Fortællingen, »nu kan du gaae, Salomon.«

»Det var altsaa den Maade, hvorpaa du viste din Broder Forbedringerne paa Godset?« sagde Litowski til Casimir efter Salomons Bortgang. — Istedendfor at undskylde sig, som hans Fader vel ventede, svarede Casimir intet Ord. — »Har du Noget at sige til dit Forsvar?« spurgte Starosten. — Nu fortrak Musk-

lerne omkring Casimirs Mund sig paa en krampagtig Maade, og han brød pludselig ud i en voldsom Latter, som han forgieves stræbte at neddæmpe. — »Hvis du, som du ønsker, havde været ansat i Warschau, og hvis du der havde ført dig saaledes op, da vilde Stor- fyrsten vel have fundet et Middel mod din Latter- mildhed,« bemærkede Starosten. — »Tilgiv os!« sagde Czernim, der nu ogsaa kom til, »vi have begge syndet, dog har Adalbert længst paa egen Haand indhentet, hvad han den Gang forsømte.« — »Efter Salomons Fortælling, har jo du ogsaa været med,« sagde Starosten til Adalbert. — »Adalbert er uskyldig,« sagde Czernim, »han søgte at holde Broderen tilbage, men det hjalp ikke, og at han siden, som en Judas, skulde angive og forraade Casimir, kan De neppe selv ønske.« — »Nu for Deres Skyld vil jeg da glemme denne Historie,« svarede Starosten.

Men da han siden var alene med Adalbert, sagde han: »Jeg havde haabet mere Oprigtighed af dig, min Søn! for Resten kan dette Eventyr lære dig, i hvilken Slags Lystighed din Onkel finder mest Smag.« — »Onkel Czernim var ikke med os i S.,« svarede Adalbert, »han mødte os først udenfor Byen, da hine Optøier vare til Ende.« — »Dog er det neppe hans Skyld, at han ikke spillede Hovedrollen deri,« svarede Starosten, »vogt dig for ham, Adalbert! han har alt fordærvet En af mine Sønner, jeg haaber i det mindste, at han ei skal fordærve den Anden.«

»Naar De troede det, min Fader! hvi overlod De da i saa lang Tid Casimir til hans Omsorg?«

Litowski trak paa Skuldrene: »Jeg kiendte ham ikke den Gang saa godt som nu,« svarede han, »desuden er han velbavende og vil rimeligviis indsætte dig og Casimir til sine Arvinger, derfor ønsker jeg ikke at støde ham for Hovedet.«